Ч. 64. Середа 1 цьвітня (19 марта) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Анкета в справі підвисшеня податку від горівки. — З буджетової комісиї. — Кн. Бількв у Відни. — Справа марокканьска.

Анкета в справі горалень покінчила свої наради в суботу. П. Міністер скарбу зазначив, що у всїх точках дійшло до взаїмного порозуміня. Порушену в першім дни справу постійного контиґенту поновлено і признано, що через підвисшене горівчаного податку треба ждати на спадок консумциї, який поведе за собою редукцию контингенту о менше-більше 100.000 гектолїтрів. Обговорено також ключ зменшеня дотеперішного контингенту між горальнями промисловими а рільничими. Новим горальням признасть ся контингент лише тоді, коли буде сконстатоване, що они дійстно відповідають інтересам рільничим а не мають цїли спекуляцийних. Істноване спекуляцийних заведень буде ся унеможливлювати через картелї. Для охорони інтересів інтересованих кругів вибрано тіснійший комітет, який буде від часу до часу скликувати міністерство скарбу. До того комітету належать між иншими др. Бачевский, Ґец, Фромель і Янота.

Дебату над буджетом міністерства судівництва почав на суботнїшнім засїданю комісиї референт др. Ґломбиньский, виступаючи за тим, щоби начальні судейскі власти а особливо інспектори судові берегли независимість судовиків. Відтак заявив ся за тим, щоби зірвати з дотеперішною системою приділюваня судовиків до державної прокураториї і найвисшого трибуналу, бо она не є згідна з независимостию судів. Крім того поручав бесїдник зрілій розвазї бажаня товариства австрийских судиїв та заступав ся за лїпшими авансовими відносинами судових урядників а особливо авскультантів.

Другим бесїдником був др. Крамарж, що горячо обставав за домаганями Чехів. Бесїдник застерігає ся против того, немов би то Чехи вдирали ся в нїмецкі язикові округи, они домагають ся лише того, щоби ческа мова добула собі рівноправність в цїлім краю, за чим промовляють істнуючі цїсарскі розпорядженя і довга практика. Правительство мусить спинити самоволю нїмецких судиїв, заініцийовану 13 падолиста др. Фреєром в Хебі. Парляментарне правительство не може подати ся перед бюрократичною анархією. Політичне положене є зависиме від становища, яке займе правительство. Нїхто не поніс стільки жертв для удержаня теперішної системи, як бесїдник і єго партия, але годі стерпіти те, як в Чехах нїмецкі судиї топчуть закони. Коли покаже ся, що правительство не має охоти виступити против нїмецких судовиків, як се робить ся з другими урядниками, що не бережуть законів — то вина за розбите теперішної коаліциї в парляментї — впаде не на Чехів. Находимо ся в критичній хвили повороту в цїлім внутрішнім розвитку. Колиж Нїмцї не зроблять того, що є конечне для удержаня коаліциї, тоді они будуть відвічати за все, а ми хопимо ся иншої системи. Др. Крамаржови відповідав нїмецкий посол Д' Ельверт, який згоджуючи ся на те, щоби язикове питане полагоджувано на законодатній дорозї, застерігав ся против якого-небудь обмежуваня независимости нїмецких судиїв в Чехах. Пос. Ончул, який говорив по нїм, жалїв ся на упослїджене буковиньского судівництва, вимагав креованя висшого суду краєвого в Чернівцях, а при тім напав на буковиньских судиїв. Відтак промавляли ще пос. Вольф, заявляючи ся против всяких уступок в користь Чехів, пос. Діямант, вимагаючи м. ин. увільненя всїх, хто провинив ся в аґітациї за загальним голосованєм, і пос. Пльой, який навязуючи до ческо-нїмецкого судового спору, доказував, що язикове питане мусить бути в Австриї рішене законодатною дорогою одночасно для всїх королївств і країв. По сїм на домагане пос. Маліка обчислено скількість присутних

5)

СТРАШНИЙ ДЕНЬ.

(З росийского — К. Станюковича).

(Дальше).

„Яструб" боров ся з своїм ворогом груд о груд і безнастанно дрожали, глухо побренькуючи, єго попущені ланцухи. Здавало ся, що він ось-ось зірве ся з них, чим раз сильнїйше торгав він ними, стогнав цїлий і колисав ся дуже сильно, поринаючи передом у филї, та підниаючись знов обтріпував з себе воду як великаньский птах.

Насунувши глубоко шапку на чоло для охорони перед вітром, стояв капітан на містку, держачи ся сильно одною рукою поруча. В другій держав дальновид. Студений вітер дув єму просто в лице і пронизував цїле єго тїло, але він, стоячи вже майже цїлу годину на містку з напруженою увагою, поважний і на око вовсїм спокійний, здавалось, навіть не чув того вітру.

Тількож той спокій, який очивидячки коштував єго тїльно пановання над собою, був лиш зверхною маскою моряка, котрий в найнебезпечнїйших хвилях умів заволодїти собою. В души того упертого, сьмілого чоловіка ворушив ся безмежний неспокій і він цїлий був перевятий тим нервовим напруженєм, яке часто повторяючи ся, робить моряків перед часом старими і білить в розмірно молодих лїтах їх волосє. Він зрозумів небезпечне положенє корабля і повірених єму людий і відчував в почутю своєї тяжкої моральної одвічальности пекучі докори совісти. Єго гордість була всьому винна... Чому не послухав він вчера ради старого, досьвідного керманича?.. Чому зараз не відплив?.. А тепер?..

— Огонь! Колиж буде той огонь? — кричав, торгаючи нетерпеливо за шнурок від машинового телеґрафу.

З машинового передїлу відповів хтось, що огонь буде за десять мінут.

Десять мінут серед такої скаженої бурі, що грозить кождої хвилї зірвати корабель з якорів, то вічність! Коли би машина поспішила якорам на поміч, то було би можливим держати ся і перетревати бурю.

І капітан, котрий звичайно був здержливий і не ганьбив, бо добре знав, що пара не могла скорше бути, крикнув мимо того крізь тубу до машинового відділу обидливе слово, на котре бідний перший машиніст, що вже й так докладав всїх своїх сил, поблїд і судорожно стиснув кулаки.

Тепер вже не дивив ся капітан на далеке море. Як радо був би він тепер там, на повнім мори, серед дикої свободи, де при помочи вітрил був би єго сильний і добрий „Яструб" сьміло боров ся з бурею і з замкненими глипками був би як щїльно заперта бочівка гнав по филях, доки би они аж не втихомирили ся!

Капітан часто обертав ся і глядів повний неспокою в напрямі до берега, там, де посеред скаженіючого моря, на ліво від оселї, піднимали ся филї як безперервна широка, біла стяжка на довгім хребтї підводних скал.

Тай ряд скал, який капітана мимо єго відданя непокоїв, лежав просто напротив моря в глубині рейду відкритого ід півночи. По обох других боках тягнув ся просто стрімкий берег, від котрого недалеко так само тут і там ломили ся филї і лише по правій сторонї був малий залив, що про око вільний від скал оминав береги малої долинки.

— Чи резервовий якор готовий? — спитав капітан першого офіцира, коли єму той доніс, що оглянув поклад і каюти і найшов всьо в порядку: армати закриті і всьо притвердженє.

— Готовий!

— Чи всї ланцухи попущені?

— Після приказу! Они натягнули ся як струни, Алексію Петровичу, коби лиш, Боже борони, не порвали ся і ми не потратили якорів — сказав перший офіцир з журою.

Та гадка мучила капітана вже й так, а тут ще мусїв єму нагадувати на те офіцир! З вимушеним спокоєм відповів капітан:

— Коли пірвуть ся, буде час тим журити ся. Але тепер ще нема потреби! — І додав: — Прилагодити помпи!

— Як прикажете! — відповів перший офіцир і трохи обиджений тим, що капітан не досить цїнить єго „примусову" роботу, зійшов з містка, аби лично допильнувати прилагодженя помп. В своїй службовій ревности навіть не подумав, до чого їх властиво мали би уживати.

Старший керманич, що правильно перед

і показало ся що нема комплету; на сали не було ні одного ческого члена комісиї. З сеї причини засїданє замкнено перед часом.

„Die Zeit" містить розмову свого кореспондента з нїмецким амбасадором у Відни, Чіршким, котрий впевнив, що нема нїякої звязи між рівночасним побутом цісаря Вільгельма II. в Італії і кн. Більова у Відни; ті реченці зійшли ся случайно. Дальше подає „Zeit" розмову з одним австрийским дипльоматом, дотикаючу конференциї, які відбув кн. Більов у Відни. Той дипльомат каже, що на першім місци конференциї стояла акция держав в справі реформ в Македониї, крім того кн. Більов порушив справи, дотикаючі не тілько Австро-Угорщини, але й Німеччини, як на пр. марокканьска. Розходило ся о вияснене питаня, о скілько Німеччина може прихилити ся до становища, яке займає в Марокку Франция і о скілько може оно узнати поведене Французів згідним з актом альгесірским. — Вчера о год. 11 перед полуднем був канцлер Більов на авдиенциї у Цісаря в Шенбруні, котра тревала пів години. Відтак вернув до нїмецкої амбасади на сніданє. Бар. Еренталь зложив в амбасаді карту для кн. Більова. — Polit. Korresp. доносить, що нїмецкий канцлер кн. Більов висказав ся з найвисшим вдоволенєм о своїй авдиенциї у Цісаря і у архикн. Франца Фердинанда, як також о конференциї з австро-угорским міністром справ заграничних бар. Еренталем і взагалі о цїлім принятю у Віднї. — Кн. Більов в розмові зі співробітником Neue fr. Presse заявив, що цїлию его прибутя до Відня було зложенє бар. Еренталеви візити, яку був ему виний. Як само собою розуміє ся, візита не мала нїякої означеної політичної цїли, але рівнож зрозуміла річ, що двох міністрів двох держав, так тїсно з собою звязаних, не могло зовсім не говорити о політицї. В конференциї з бар. Еренталем порушено подрібно всї теперішні справи. Канцлер з вдоволенєм пізнав повну згоду поглядів, бо політика обох держав уважає одною з своїх головних цїлий удержанє мира. Вчера відбуло ся в баварскім посольстві приняте в честь кн. Більова. По полудни удав ся кн. Більов з Чіршким на дворець північно-західної зелїзницї і від'їхав до Відня.

В справі македоньскій одержали всї російскі представителї при заграничних правительствах приказ, аби представили тим правительствам російский проєкт реформ в Македониї. В розмові з редактором „Речи" зазначив австро-угорский амбасадор в Петербурзї, що Австро-Угорщина цїлковито годить ся з головними точками російского проєкту реформ в Македониї, а лише поодинокі дрібнїйші точки вимагають ще близшого обговореня. В берлиньских політичних кругах підносять, що конференциї кн. Більова з бар. Еренталем і міністром Тіттоним в Італії не дотикають якихсь окремих переговорів між участниками потрійного союза. Ті конференциї стремлять до того, аби держави становлячі потрійний союз виступали згідно в справі Македониї.

небезпечностию ставав неспокійний, стояв тепер, коли небезпечність вже явила ся, з непохитним споком при компасї, сховавши руки в кишенї підбитого заячим футром плаща і старав ся широко розставленими ногами, привиклими до фильованя моря, удержати ся на безупинно хитаючім ся містку. На око та „правдива" буря зі всїми своїми можливими наслїдками не нагоняла нїякого страху Лаврентиеви Івановичеви, котрий не перший раз в своїм житю заглянув смерти в очи.

— Що буде, то буде! — говорило его по веденє, его рішуче, спокійне лице, поважний, задумчивий, бистрий зір его малих, сїрих очий, котрі глядїли на білий гребінь филь при березї.

Поручник Чирков видимо дрожав, мимо удаваного спокою правдивого моряка, котрий не боїть ся і чорта. Він хрестив ся блїдий на лици при кождім потрясеню корабля і кричав зворушеним голосом:

— На лївий бік, уважати на ланцухи!

Майже всї офіцири вийшли з теплої офіцирскої каюти на гору і налякані приглядали ся тому шалїючому пеклови. О піднесеню якорів не було що думати, а як довго та проклята буря ще потреває, хто міг знати? Минуло пять для капітана незвичайно довгих минут. Вскорі буде пара і мине ся прикрий неспокій.

„Ястр уб" помимо чим раз більшої бурі держав ся поки що на якорах і не подавав ся. Але в тій самій хвили, коли капітан о тім думав, корабель страшенно затряс ся і подав ся напрасно назад.

З лївої сторони корабля роздав ся короткий, острий брязкіт і в тій самій хвили кинув ся лодкар Єґор Митрич до стїнки корабля і крикнув громовим голосом:

— Ланцухи порвали ся!

Немов би утїшений тим, що увільнив ся від ланцухів, кинув ся „Ястр уб" під напором вітру на бік і почав плисти.

Викинений в тій самій хвили третий якор задержав корабель на хвильку. Корабель торгнув собою і почув ся знов свобідним. Немов би ножем урізаний, розірвав ся і той ланцух.

Капітан поблїд.

— Повною парою наперед, наставити корабель против вітру! — командував голосним, твердим голосом.

Слава Богу! Машина працювала і під сподом корабля почала обертати ся шруба. Корабель був задержаний в своїм небезпечнім ходї і задержав ся против вітру.

Поважне лице капітана прояснило ся. Але не на довго. Мимо напруженої дїяльности машини корабель лиш з трудом боров ся з силою вітру. Вітер ставав чим раз сильнїйший і „Ястр уб" почав видимо подавати ся до берега.

— Огонь під всїми котлами!

Ще скорше закрутила ся шруба машини, але чи „Ястр уб" міг удержати ся против такого пекольного оркану?

— Ах, коби буря трохи попустила!

Нараз задрожав перед корабля, немов би ударив на яку перепону. Шруба перестала обертати ся, бо зломила ся в хвили, коли „Ястр уб" наїхав передом на підводну скалу. Тепер зовсім безпомічний, без шруби, без якорів, не подаючий ся кермі, правим боком против филь — гнав корабель нестримно до лави скал, на сїрий гребінь клекотячих филь, які були вже не надто далеко. Машина, тепер безхосенна, дальше працювала.

IV.

Крик розпуки з соток грудий видер ся, занїмів на налякaних лицях і в широко отвертих очах, що з бездушною, непорушною увагою глядїли на далеку сїро-білу стяжку, як она рушала ся і піднимала ся серед бурі.

Всї зрозуміли і відчули нараз, що погибель неминуча; всї знали, що лиш яких десять минут дїлило їх від певної смерти. Не було вже нїякого сумнїву: на тім довгім, страшнім ланцуху скал, на який буря несла стрілою корабель, мусїв він на тисяч куснїв розбити ся; не було нїякої надїї, аби спасти ся з потопу розшалїлого моря.

Всїх взяла ся тепер розпука і смертний страх і кождий глядїв в судорожно тремтячі, блїді як смерть лиця, в блуднї, склянї очи і чув лиш тяжкий зойк.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 31-го марта 1908.

— **Відзначеня.** З нагоди управильненя економічних відносин з Австро-Угорщиною надав Є. В. Цїсар п. Міністрови фінансів, дрови Коритовскому велику ленту ордера Леопольда з увільненем від такси. — Шеф секциї в міністерстві рільництва Вацлав Залеский одержав ордер зелїзної корони II кл. — Є. В. Цїсар надав асесорови суду торговельного при суді окружнім в Перемишли, Хаймови Вольфови дожизненний титул радника цїсарского.

— **Наданє презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Франца Рабія, гр. к. катехита виділових шкіл женьских в Самборі на опорожнену гр. к. парохію цїсарского надання в Самборі.

— **В Станиславові** уладжує „Станиславівский Боян" в сполуцї з иншими українськими товариствами торжественний концерт в честь Т. Шевченка в четвер, дня 2 цьвітня в сали тов. ім Монюшка. Початок о год. 7·30 вечером. По концертї комерс у Габеншгока. Білети скорше можна набувати в „Народній Торговлї", а в день концерту від 6 год. вечером при касї.

— **Загальні збори** тов.—а „Народний Дім в Станиславові" відбудуть ся дня 8 цьвітня в сали тов. „Кредит Звязковий" о год. 6 вечер з отсим порядком дневним: 1) Відчитанє послїдного протоколу. 2) Звіт касовий за рік 1907. 3) Звіт комісиї ревізийної. 4) Подїл чистого зиску. 5) Вибір Ради надзираючої. — 6) Затвердженє 9 заряду. 7) Зміна статутів. — 8) Внесеня.

— **Пропавший лїкар.** Віденьскі ґазети, а за ними й деякі львівскі подали були чутку що пропав десь без вісти львівский лїкар др. Леслав Глюзїньский, а віденьска полиция визначила була навіть 200 К нагороди для того, хто би подав якусь звістку про дра Глюзїньского, котрий ще в грудни приїхав до Відня і десь пропав. Отже родина дра Глюзїньского подає тепер до відомости, що він вертаючи з випочинку задержав ся на кілька днів у Відни і донїс тепер, що з кінцем сего тиждня вертає до Львова.

— **Дрібні вісти.** Ювилейні марки почтові будуть важні не лиш сего року, але позістануть і на пізнїйше, а марки давного типу вже не будуть видавані, а будуть ще лиш доти уживані, доки ще будуть в запасі. В лїтї старі марки будуть вже зовсім скасовані. — З унїверситетского музея в Монахові вкрадено онегди перед полуднем кусень плятини вартости 12.000 К — Wiener Ztg. оголосила концесию на будову зелїзницї Львів-Камінка струмилова-Стоянів. — Станиславівска дирекция зелїзниць виплатила пошкодованим підчас катастрофи в Букачівцях в дорозї добровільної угоди мілїон корон відшкодованя, а друге тілько буде мабуть мусїла заплатити по переведеню процесів. — Похорон бар. Еренбурга, котрий, як звістно, відобрав собі житє кинувши ся з вікна готелю Жоржа на брук, відбув ся вчера в присутности его шурина капітана Прохаски з женою з Тарнова і другої сестри з Відня, котрі повідомлені телеграфічно приїхали були ще в суботу до Львова.

— **Нещасливі пригоди.** В реальности при ул. Татарскій, належачій до п. Віксля, стала ся онегди рано нещаслива пригода. В хвили, коли машина, що наповняє фляшки пивом, була в повнім руху, 17-лїтний робітник, Іван Данилевич, підійшов так нещасливо до тої машини, що розгінне колесо вхопило его і зломило ему лїве рамя, а крім того покалїчило значно в голову. Поготівля ратункова подала ему першої помочи, а відтак відставила до шпиталю. Житю Данилевича грозить поважна небезпечність. — З Заліщик доносять про таку пригоду: До тутешного краевого заведеня садівничого приїхав перед трома тиждями для дальших студий садівництва укінчений студент Академії рільничої Вернер, син заможних родичів з під Варшави. Дня 25 с. м. вийшов він по полудни на високий, а стрімкий беріг Днїстра на буковиньскій сторонї, щоби звідтам зробити фотографічну знимку міста Заліщик. Уставив фотографічний апарат на стрімкім березї, а коли апарат похилив ся, хотїв Вернер его задержати, причім стратив рівновагу і впав зі стрімкої скали в висоти яких 250 метрів на беріг ріки. Безпритомного

з розбитою головою і зі зломаною ногою завезено Вернера до шпиталю, де він в годину опісля помер. Вернер мав 25 літ. Родину его убили перед кількома тиждними розбишаки в Белїні в Царстві польскім в Росиї.

— **Репертуар руского народного театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає раньше „Народна Торговля".

В четвер, дня 2 цьвітня „Ревізор з Петербурга", комедия в 5 діях М. Гоголя.

В суботу, дня 4 цьвітня „Галька", опера в 4 діях С. Монюшка.

В неділю, дня 5 цьвітня „Маруся Богуславка", історично-побутова драма в 5 діях зі співами М. Старицкого.

— **Злодійска штука.** Тернопільскі злодії і мантії не гірші від львівских, як показує слідуюча істория. Минувшого вівтірка приїхав на торг господар із Шляхтинець Павло Кисіль і станув на торговици, де продають худобу. Тут приступило до него двох незнакомих і зачали випитувати ся, з якого він села. Коли Кисіль сказав їм, попросили они его, щоби він віддав сьвященикови в Шляхтинцях якийсь лист, котрий они дадуть ему в своїм помешканю а за то заплатили ему 60 сотиків. Отже пішли всї три а по дорозї один з незнакомих висунув ся наперед і пустив незначно на землю якийсь пакунок, котрий підняв зараз той другий, що ішов з Кисїлем, та й зараз сказав Кисїлеви, що знайшов гроші і оба поділять ся ними по рівній части. На ул. Острожских прилучив ся до них знов той, що ішов попереду і нїби то згубив гроші, та став домагати ся від Кисїля, щоби той вернув ему знайдені гроші. Остаточно оперли ся всї три на кладовищи коло монастиря і там Кисіль на жадане обох незнакомих показав їм свою мошонку, з котрої один із злодіїв витягнув зручно 41 корон, а насипав до неї трохи землї. Діставши гроші в свої руки, оба злодії повтїкали а Кисіль пішов на поліцию, де все розповів і описав докладно, як виглядали оба злодії. Фірер від поліції Байдюк впав небавком на слід одного із злодіїв, Кирила Мастиґу, сторожа реальности Подгорцера при ул. Поля і арештував его. Мастиґа зразу випирав ся всего; коли однак Кисіль пізнав его, він признав ся до всего і видав свого спільника, Антона Гримака з Курників шляхтинецких. З цїлої добичі одержав був Мастиґа лиш 1 кор. 16 сот., а товариш его забрав 40 кор. і мав в неділю поділити ся з Мастиґою по рівній части. Обох віддано до судового арешту.

— **Самоубийства.** Вчера вечером по 8 год. якийсь молодий чоловік, літ може 24, всів до дорожки ч. 323 коло головного двірця і казав завезти ся на ул. сьв. Антония ч. 1. Тут казав дорожкареви заждати на себе а коли за чверть години вернув назад, казав відвезти ся на головний дворець. Коли їхали через ул. Валову, вчув дорожкар два вистріли, отже станув і заглянув до середини, де побачив молодого чоловіка вже безпритомного на сидженю. Дорожкар поїхав чим скорше на стацию ратункову, але ледви що внесено тут самоубийника до льокалю поготівлї ратункової, як він вже й помер в наслідок ран. При погибшім знайдено дві порожні куверти заадресовані хорошим письмом до п. Ґ. Вільгельма ул. Личаківска ч. 86 і до п. Альбіна Чеховича в мійскій різници. Сконстатовано опісля, що самоубийник називав ся Мариян Шкодлїньский і був до недавна урядником при мійскій торговици. Стративши ту посаду, поїхав до свояків а вчера вернув на своє давнє помешкане при ул. сьв. Антонія ч. 1 і просив тут родину, при котрій давнїйше мешкав, щоби приняла его знову на помешкане. Коли ему відмовлено, казав вести ся назад на дворець і в дорожці відобрав собі житє. — Вчера рано відобрав собі житє в своїм помешканю при ул. Мулярскій ч. 1 с, 26-лїтний челядник кравецкий Йосиф Пенкось. Причина самоубийства незвістна. — В Станиславові в четвер дня 26 с. м. відобрала собі житє вистрілом з револьвера в праве ухо Бальбіна Кржепіньска, літ 51, вдовиця по капітанї і властителька реальности. Причиною самоубийства був розстрій нервовий. Погибша полишила доньку, віддану за руского сьвященика і повнолїтного сина.

— **Скарби морских розбишаків.** З Лїсбони доносять: В малім побережнім місточку Паральгa зроблено сими днями неаби яке відкрите. Місточко се лежить над самим берегом моря і від кількох десятків літ виставлене вже на велику небезпеку, бо филї обривають з берега кусень за куснем а навіть підмулюють вже доми. Тамтої суботи лютила ся на мори велика буря і филї урвали знов кусень берега. Небавком но тім рибаки з місточка зрадїли немало, побачивши, що филї розкрили перед ними великі скарби. Филї урвали кусень берега в тім місци, де були закопані скарби. Портуґальскі розбишаки морскі, що давнїйшими часами нападали на побережні міста і рабували, закопували звичайно зрабовані річи вздовж побережа в місцях, котрі лиш їм були знані. Таким тайним сховком було здаєсь і се місце, котре филї розкрили. Тут знайдено велику скількість золотих і срібних гроший, золоті хрестики, висаджувані дорогоцїнними каменями, перстенї і всїлякі дорогоцїнні прикраси, золоту і срібну посуду церковну і медальони. Всї люди з місточка повибігали зараз з рискалями та лопатами на то чудотворне місце шукати за дальшими скарбами а кількам рибакам удало ся таки дійстно виконати золоті старинні монети, представляючі вартість звиш 4000 корон. Від того дня, коли знайдено ті скарби, люди в місті не мають спокою, робота їх не бере ся, лиш від рана до вечера порпають ся в земли вздовж побережа.

— **Кілько Славян на сьвітї.** Професор київского університету Фльорїньский в своїм дїлї „Славяньске племя" обчисляє, що всїх Славян з кінцем 1906 р було около 148½ мілїона душ З тих есть найбільше корениих Росиян або Великоросів, бо 65,054.000. По сих слідують Русини-Українцї або Малороси в числї 30.925.000 душ. Дальше ідуть Поляки, котрих всїх разом в Росиї, Австро-Угорщинї, Німеччинї і в Америцї есть 19.200.000, Сербо-Хорватів есть 9,135.000, Словаків 2,671.000 і Словінцїв 1,475.000 душ. В Австро-Угорщинї жиє 4,333.000 Русинів-Українців, з тих в Галичинї 3,340.000, на Буковинї 340.000, а на Угорщинї 650.000 душ.

Телеґрами.

Венеция 31 марта. Кн. Николай Чорногорский прибув тут і удає ся в дальшу подорож до Петербурга в гостину до царя Николая.

Париж 31 марта. Зачувати, що подорож президента Фалїєра до Штокгольму визначено остаточно на другу половину липня.

Петербург 31 марта. До основаного Пуришкевичем „Союза Архангела Михаїла" мають право приступати не лиш православні, але і староабрядці та Нїмцї з прибалтийских провінций, котрі дали тілько доказів льояльности, що не можна їх уважати за „інородців".

Петербург 31 марта. Представителї чотирох фракций опозицийних в думі зложила президентови думи Хомякови просьбу о пороблене заходів у Столипіна, щоби прискорено заслане на Сибір бувших социял-демократичних послів, котрі знаходять ся тепер в транспортовій вязници разом з кримінальниками.

Льондон 31 марта. До „Daily News" доносять з Вашінґтона, що департамент державний постановив не іменувати Гілля амбасадором в Берлинї. Імовірно буде ним дотеперішний амбасадор в Римі Ґріском.

Льондон 31 марта. Бюро Райтера довідує ся, що англійске правительство не одержало доси від нїякої з держав відповіди на свою ноту з 3 марта в справі македоньскій, містячу предложення сер Ґрея що до іменованя турецкого ґубернатора і помноженя жандармериї. Правительство англїйске не має також урядової вісти о нїякім контрпроектї, який вийшов зі сторони Росиї.

Льондон 31 марта. З Мальти доносять, що два лінїєві кораблї відплинуть дня 3 цьвітня з Мальти до Корфу, де імовірно будуть присутні при повитаню цїсаря Вільгельма.

Константинополь 31 марта. Порта повідомила нинї перского посла, що два перскі анархісти наміряли виконати замах на мачоху шаха, княгиню Уля, котра перебуває тепер на богомілю в Кербелї. Напастники стрілили до неї з вікна якогось дому, але не поцїлили. Напастників арештовано.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·59, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·28, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).